



CÍL JE BLÍZKO

15.den – Blönduós – Saeberg Camping – 70,21 km

Po probuzení a sbalení si dávám snídani, kterou paní domácí udělala jen pro mě. Jídla je hodně, ale sním všechno. V jídelně jsem sama. Od dnešního rána mi začíná docházet, jak blízko jsem svému cíli. Pokaždé jsem dojatá a brečím. Když odjíždím, opět potkávám husy. Přecházejí silnici a nikam nespěchají. Beru si z nich příklad a užívám si klid rána, kdy ještě na svou cestu nevyrazila auta s turisty. Tím, jak nemůžu spát a vyrážím okolo 8 hodiny, mám silnici celou pro sebe.

Kousek za městem vidím známé značky silničářů. Propadám lehké panice, že se zase přilepím k asfaltu. Naštěstí je opravovaný úsek krátký a šotolina je už pěkně zapravená do povrchu. Dnes potkávám velká stáda islandských koní s hříbaty. Dospělí jen tak stojí a hříbata se povalují a užívají si alespoň slabých slunečných paprsků. Islandčané nemají rádi, když turisté jejich koně hladí. Ale oni se hladit ani nenechají, většina z nich si nenechala vzít svoji divokost, kterou jim tahle země dala do vínku. To jim můžeme jen závidět. Já jsem neodolala a zastavila u ohrady, která je asi 2 metry od silnice. Ani jsem se nemusela snažit a celé stádo se na mě přišlo podívat. Trávím tu asi 20 minut a mazlím se s tím nejodvážnějším, nejpřítečnějším koněm. Hlazení teplé koňské srsti mi dělá dobře na duši. Když se loučíme je mi nějak lehčeji na srdci.

Jedu dál, pofukuje už dost, ale zatím to není nijak obtěžující. Asi už si zvykám. Už z dálky vidím cyklistu jedoucího v protisměru. Jaké je moje překvapení, když si uvědomím, že pána už jsem viděla. Potkala jsem ho asi 4. nebo 5. den mé cesty. Chvilku mi trvá, než informace v hlavě dojde z bodu A do bodu B. Tento asi 65letý pán jede trasu okolo Islandu podruhé. Můj respekt k němu sahá do nebeských výšin.

Island patří k zemím, které mají nejnižší hustotu zalidnění, jaké je tedy moje překvapení, když naproti samoobslužné pumpě vidím malou kavárnu. Dávám si dort, porci jak pro dřevorubce. Dnes už mám stoupání za sebou a vím, že mě čeká pohodová cesta. Sjíždím ze silnice č. 1 do městečka Laugarbakki. Tady kupuji první dárek, ručně pletenou čepici pro manžela.

Předjíždí mě autobus, který má vzadu na nosiči dvě kola. Autobusová doprava je na Islandu řídká. Projíždí pouze několika úseky a to jednou denně. Někteří cyklisté využívají těchto služeb, pokud je špatné počasí nebo mají na cestu po Islandu méně času.



Kousek od budovy se nachází dvě termální jezírka s výhledem na fjord. Holky mi radí, ať tam jdu co nejdříve. Pak prý přijedou kempaři, a to už tam nebude k hnutí. Poslechnu je a cachtám se tu asi hodinu. Mám to tu celé pro sebe. Připadám si jako vládce celého fjordu. Pozoruji rybáky a další vodní ptáky, kteří se tu prohánějí. Je tu klid, ne ticho. Ale klid, který vám nechá přirozeně plout myšlenky. Uvědomujete si, kde jste a kdo jste. Dochází mi, jaké mám štěstí. Štěstí, že tohle můžu prožívat, a že mohu poznat jaká opravdu jsem. Jsem vděčná svému tělu, že mi celé tohle dobrodružství dovolí. Moje tělo měkne v té teplé vodě. Večer si dělám jídlo v útulné kuchyňce a jdu spát. Ještě, než usnu, budí mě hlasy českých turistů, kteří dnes tohle krásné místo budou sdílet se mnou.

16.den – Saeberg Camping – Borgarnes – 106,8 km

Ráno se budím po lehkém spánku. Začínám se těšit na tmavé noci doma. Po včerejším šmejdění po kuchyňce vím, že v ledničce je jídlo, které návštěvníci nestihli sníst a nechali ho tu pro ostatní. Ke snídani si proto dělám míchaná vejčička. Přichází jeden pán z českého zájezdu. Příjemně si povídáme. Objevují se další turisté a vedoucí jejich zájezdu. Zdravím ho, odpovídá mi a za chvíli mu dochází, že k nim nepatřím. Říká mi, že tušil, že je tu někdo z našich končin, podle dřevěného krtečka, kterého mám na předních řídítkách jako talisman. Nemůže uvěřit tomu, že se vracím do hlavního města. Myslel si, že jsem se dopravila do Akureyri a jedu pouze tuto část cesty. Ráda ho vyvádím z omylu.

Za hodinu jsem durch, a tak se na benzinové stanici převlékám do lepší bundy a kalhot. Předě mnou je dlouhé stoupání. Je to zvláštní, některé kopce v mlze vypadají jako rovinka, ale vy stále šlapete. Dokáže vás to dokonale zmást. Kopec je dlouhý, všude je mlha. Nevidím nic z okolní krajiny, mohu si jen představovat, jak to tady nahoře vypadá. Občas mám v té mlze nevysvětlitelný strach, ale ne ten, co vám svírá hrud', ale takový, kdy nevíte, co bude za ní. Jen projíždějící auto mě z tohoto zvláštního pocitu vytrhne.

Jsem nahoře. Je tu nová asfaltová silnice. Nemůžu tomu uvěřit, ale jedu konečně z kopce. Snad 20 kilometrů. To je taková paráda! Přejedu hory a najednou se mění počasí, mlha mizí a je opravdu hezky. Dnes projíždím okolo sopečného kráteru Grábrók. Říká se mu také Šedé kalhoty. Prý ho za jasného počasí můžete vidět až z Reykjavíku. Grábrók je stále činná, ale v současnosti spící sopka. Vrchol vypadá, jako kdyby byl zasněžený, avšak tento dojem vytváří bílý lišejník. Nahoru vedou dřevěné schody a kráter se dá obejít celý dokola.



Už mě čeká jen něco málo přes 30 kilometrů do města Borgarnes. Padá na mě únava, bolí mě zadek a hodně ruce. Vždy, když je chci ohnout, je to jako kdyby mi je někdo lámal. Ve městě má být kemp. Když tam dorazím, jsem zklamaná. Nejsou tam sprchy, jen záchody. Měním plán. Město leží na poloostrově Borgarfjörður a je to tu moc hezké. Přejíždím po náspu přes fjord. Najdu si ubytování dál od centra a nakoupím zásoby. Potkávám dva cyklisty, holku s klukem, kteří jedou v protisměru, ale nemají chuť se semnou bavit, což se mi tu stává poprvé. Jsem u hostelu. Na recepci si hned kupuji pivo. Myslím, že je dost slabé, ale po dlouhé cestě mi navozuje příjemnou náladu, jako kdybych si dala tři.

Pan recepční si chce povídat, omlouvám se mu, že moje angličtina nepatří k nejlepším a navíc mi to moc nemyslí. On je ale moc příjemný, udělá mi uvnitř místo pro kolo a se vším mi pomůže. Objevuji tu zajímavou knihu s názvem 1881 km od Pálla Stefánssona.

Je plná fotografií z jeho cesty po Islandu. Samozřejmě jel na kole, proto mě kniha tak nadchla. Jdu zkusit usnout. Už mi zbývají dva dny cesty do Reykjavíku. Tahle věta bude znít jako klišé. Ale sen se stane skutečností. Cíl je blízko.



TĚLO PROTESTUJE, ALE JÁ UŽ VÍM, ŽE ROZJEZDIT SE DÁ

17. den – Borgarnes – Camp Hjalli Kjós – 72,06 km

Čeká mě ráno, identické jako 16 rán před tím dnešním. Balení, snídane, kontrola kola, volba vhodného oblečení. Tělo je unavené, ale vím, že se začíná dít něco výjimečného. Podle mých výpočtů bych zítra měla dojet do Reykjavíku. Ono se to opravdu děje, jsem už tak blízko.

Z Borgarnes je to do hlavního města asi 75 km. Já ale nemohu do podmořského tunelu a musím absolvovat cestu okolo fjordu Hvalfjörður. Čeká mě tedy objížďka. Vyrážím, po pravé ruce mám záliv a na levé straně se až k nebesům tyčí skály. Jejich vršky jsou v mracích, ale přes ně jsou alespoň trochu vidět sluneční paprsky. Když se slunce dostane výš, vypadá to, jako kdyby procházelo kouřovou clonou. Zastavuji a fotím ten zvláštní výjev.

Island se se mnou začíná loučit a mě je to líto. Pokračuji dál a míjím odbočku do tunelu. Ještě než vjedu do fjordu, vidím další stádo koní. Běží po pastvinách a můj pocit loučení je definitivní. Už navždy si v hlavě uchovám podívanou na jejich vlající hřívy a stále budu slyšet dusot kopyt po zemi, kterou si zamiluji tak, že se každou buňkou mého těla budu chtít jednou vrátit zpět. Na mé cestě mi dělali společnost. A při pohledu na ně mizel můj strach a nejistota.

Vjíždím do fjordu, není tu provoz. Míjím značku, na které je napsáno „Reykjavík – 91 km“. Už jen když tohle sepišuji a vzpomínám na tuhle chvíli, je mi úzko a od tohoto pocitu se odvíjel celý dnešní den. Docházelo mi, že tohle dobrodružství se blíží ke svému konci.

Mám pocit, že tu jsem sama. Není se čemu divit, všichni si krátí cestu tunelem. A dělají chybu, tahle cesta je jeden z nejkrásnějších úseků, které jsem absolvovala. Silnice se vlní, stoupání jsou dost prudká. Fjord si nenechal vzít nic ze své divokosti a příroda je tu úchvatná. Jsou tu k vidění hejna mořských ptáků s mládřaty. Ve fjordu se nachází velrybářská stanice Hvalstöðin, která fungovala do roku 2022.

Velryby zde byly vytaženy na souš a pak zpracovány. Tak snad islandská vláda dodrží, co si předsevzala a v roce 2024 opravdu zruší lov velryb. Je tu také vojenské muzeum. Nemůžete ho minout, je hned vedle silnice. Dokonce se tu nachází dochovaná osada vojenských kasáren, o kterých jsem si myslela, že je to ubytování pro turisty.



Cesta je dlouhá, musím objet celý fjord až do toho nejužšího místa. Dnes mám před sebou kratší úsek, ale už vím, že není kam pospíchat. Do kempu musím sjet z hlavní silnice. Nachází se u jezera Meðalfellsvatn. Je tu nádherně, všude okolo jsou hory, na jejichž vrcholcích se pasou ovečky. Nikdy mě nepřestane udivovat, kam až jsou tyto ovčí kaskadérky a kaskadéři schopni vylézt.

Na poměry Islandu je teplo. Jsem tu úplně sama. Na ceduli v kempu je napsáno, ať se na uvedené číslo ozvete majitelům, ti přijedou a vy můžete zaplatit. Píšu SMS a za chvíli je tu terénní auto. Vystoupí moc milí postarší islandský pár. Já zaplatím a koupím si pivo. Ještě chvíli se toulám po zázemí kempu a jsem u vytržení. Nejenom, že tu jsou sprchy, ale také stará stodola, ve které jsou starožitnosti, fotografie, mapy, pletené výrobky, mince, prostě vše islandské, vypovídající o historii a životě rodiny, která zde dříve hospodařila.

Je tu společenská místnost s pohodlnými křesly. Dlouho si telefonuji s maminkou a pak taky s tatškou. Poprvé za celou cestu si povídáme opravdu dlouho. Ptá se mě, jestli mi dochází, že jsem to dokázala, a že už to mám jen kousek. Říkám mu, že ne. Zdá se mi to, jako kdybych se koukala na film, ve kterém je hlavní hrdinka holka, jakou jsem chtěla vždycky být. Do večera přijede jen pár turistů kempařů. Mám velké štěstí, od zítřka bude kemp zavřený. Začíná pršet a já zase nemůžu usnout. Zítra to všechno skončí.

18. den – Camp Hjalli Kjós – Reykjavík – 54 km

Budím se, ale stejně jsem skoro nespala. Poslední ráno na cestě. Vykouknu ze stanu, večer pršelo, ale teď je krásně. Můj muž mi píše zprávu, že včera skončila Tour de France a ať si já, tu svoji poslední etapu užiju. Je to celkem symbolické. Snídám svoji rýžovou kaši, kterou jsem si přivezla z Čech. Po všem tom vypětí, stresu a námaze mi v tu chvíli nedochází, že dnes je den, kdy bych měla dorazit do Reykjavíku.

Moje hlava nedokáže pobrat, že holka co umí špatně anglicky a bojí se řídit auto na dálnici, zvládla sama projet jednu z těch náročnějších cyklistických tras. V kempu si spolubydlící všimli, že je tam někdo na kole a moc milý pár z Austrálie se mě ptá na moje dobrodružství. Snažím se jim vysvětlit, že už jsem na cestě zpět a dnes dojezu do hlavního města. Přejí mi šťastnou cestu. Oni jsou na začátku té své, sice autem, ale jistě budou krásnou a drsnou přírodou této země uchváteni stejně jako já.



TĚLO PROTESTUJE, ALE JÁ UŽ VÍM, ŽE ROZJEZDIT SE DÁ

Balím, naposledy. Beru si na oslavu dnešního dne čisté tričko. Vyjždím, bolí mě ruce. Tělo už začíná lehce protestovat, ale jak říkám já: rozběhat a rozjezdit se dá cokoli. Po 7 km se vracím na hlavní silnici. Začínám pofňukávat. Těžké dny, smutek po nejbližších začíná trochu blednout ve světle toho, že tohle všechno končí.

Ještě naposledy si užívám samotu fjordu. Víím, že tohle už se v životě nemusí nikdy opakovat. Snažím se všechny pocity a pohledy na horské štíty nasáknout jako houba. Z dálky vidím ceduli, na které je napsáno Reykjavík. Opouštím fjord a napojuji se na dálnici. Připadám si jako v jiném světě. Najednou jsem v realitě turistického ruchu. Nějak se s tím nemohu srovnat. Předjíždí mě jedno auto za druhým. Musím dávat pozor, na dálnici jsou na krajnici střepy, kusy železných součástí nebo třeba kovové tyče či kusy dřeva.

Projíždím opravovaným úsekem a po několika kilometrech sjíždím na odpočívadlo. Ve vodě vidím něco, co připomíná tuleně, scházím k vodě a na zvíře zavolám: „Jsi živej nebo ne?“ Podívá se na mě a pomalu své tělo přesune do klidné vody fjordu. Ano, byl to tuleň. Protahuji ruce a jedu dál. Doprava houstne, předjíždí mě kamiony, jeden za druhým. Cením si jejich ohleduplnosti, nikdo na mě netroubí ani si neťuká na čelo, ale příjemné to opravdu není.

V protisměru potkávám cyklistu, odpočívá na autobusové zastávce. Moje dobrodružství končí, jeho začíná. V duchu mu přeji, ať cestu dokončí ve zdraví a se spoustou zážitků. Já už totiž víím, jaký Island může být. Stejně jako já, je udolán množstvím aut. Zdravím ho. Já mám však jednu výhodu, jsem jako magnet přitahována ke kostelu Hallgrímskirkja, který je dominantou hlavního města a mým pomyslným cílem.

Vidím ho! Opravdu ho vidím. Nevím co se děje, ale šlapu jako o život, únava je fuč. U města Mosfellsbær sjíždím z dálnice na benzinovou pumpu. Koukám do mapy a zjišťuji, že odtud co centra hlavního města vede cyklostezka. Rozhoduji se rychle, na dálnici se už nevrátím. Stezka je skvělá, vede po okraji fjordu a já se ještě stále tak trochu cítím, že jsem na cestě a zároveň se pohledem na vodu a okolní hory loučím.



TĚLO PROTESTUJE, ALE JÁ UŽ VÍM, ŽE ROZJEZDIT SE DÁ

Loučím se silnicí číslo 1 a vítám se s trochu jiným člověkem, kterým jsem se díky této cestě stala. Jsem v neuvěřitelné euforii, že jsem to dokázala. Všude vedou stezky pro cyklisty, ale jsem jako pomatená a divím se, že mě na přechodech nesrazí nějaké auto. Neomylně se blížím ke kostelu. Ještě krátké stoupání a jsem tu. Opírám kolo o zábradlí a nikdo z těch stovek lidí, kteří jsou okolo, nemůže pochopit to, co právě prožívám.

Dokázala jsem to. Dostala mě sem vůle, kterou před samotnou cestou často přehlušil vnitřní hlas pochybování. Když si sama vychutnám tuto chvíli, volám rodičům, manželovi, nejbližším přátelům.

Odchytnu pána a prosím ho, aby mě vyfotil, pořád na mě mluví, vůbec mu nerozumím a usmívám se na něj jako blbec. Vzpamatuji se a jedu se někam najíst.

Dávám si zmrzlinu a brečím, najednou je mi líto, že je konec. Je mi líto, že jsem tu sama a nemohu tuhle chvíli sdílet fyzicky se svými nejbližšími. Do odletu mi zbývá 6 dní. Dojela jsem dřív, než jsem čekala. Měla jsem rezervu, kdyby se něco pokazilo. Sháním si ubytování. Nejlevnější nacházím v bytě u Island'ana Jóna a jeho přítelkyně. Je asi 15 minut jízdy na kole od centra. Jón mi pomáhá uložit kolo, ukazuje mi kde je pračka a sušička. A dává mi na uvítanou tabulku čokolády. Předají mi klíče a odjíždí na dovolenou. Já si jdu koupit něco k jídlu a dnes je první noc, kterou opravdu tvrdě prospím.



LOUČENÍ. MŮJ KRUH SE UZAVŘEL.

Po snad první noci na Islandu, kterou jsou opravdu tvrdě prospala mi zbývá do doletu 6 volných dní, které strávím v Reykjavíku. Pro mě navždy zůstane jedním z nejkrásnějších měst, které jsem navštívila. I přes davy turistů tu vládne zvláštní klid. Barevné domečky a úzké uličky mají atmosféru jako z pohádky. Cítím se tu jako doma a v bezpečí. Na začátku tohoto příběhu jsem psala, že tohle je pro mě cesta za velrybami. Zarezervovala jsem si proto výlet na malé rychlolodi, pro 12 pasažérů. Nakonec je nás ale bylo jen 9.

Oblékáme si speciální kombinézy a rukavice, aby nám nebyla zima. Přede mnou je americký pár. Slečna je tichá, buď se bojí, nebo jí vlny nedělají dobře na žaludek. Její partner je hodně hlučný, trochu mě štve.

Vyrážíme na širý oceán. Opouštíme klidné vody přístavu, začíná foukat a my musíme překonat velké vlny. Loď vyskočí dva metry do vzduchu a pak padáme do prázdna. Jedeme asi 30 minut. Kapitán zastavuje naši loďku, slečna přede mnou začíná zvracet a ostatní na tom nejsou o moc lépe. Čekáme asi 15 min, máme vypnutý motor a mezitím se u nás objevují delfíni. Vidíme i tuleně a dokonce papuchalky, kteří se vydávají na širé moře na lov, aby nakrmili mláďata.

A najednou je to tady. Velryby. Jedna nám podplave pod lodí. Jiná se nadechuje a při ponoru pod hladinu nám ukazuje svoji zadní ploutev.

Ted' a tady se můj kruh uzavřel. Pokud byste se na něj podívali přes lupu, ukázalo by se, že jeho linie není dokonalá. Je na ní spousta míst, která se propadají a míří do středu. To jsou ty dny, kdy jsem se připravovala na cestu. Dny, kdy jsem trénovala za jakéhokoli počasí, a nechtělo se mi z postele. Dny na cestě, kdy se mi tak moc stýskalo.

Jsou to chvíle, které byly tak těžké, že se ztrácel smysl mé cesty v poryvech větru. Ale jsou tam také místa, která se od středu odklání a míří vzhůru. To jsou chvíle úžasu z krásné přírody, chvíle podpory od mých nejbližších a hlavně tahle. Tady na hladině oceánu s mými nejmilejšími tvory (tedy, až po mém pejskovi Izzynce) je můj pravý cíl.

Všechno ze mě padá. Najednou vím, že vůli něco dokázat, vám nemůže nikdo vzít. S Američanem ječíme nadšením. Kdoví co má za sebou on. Kapitán nás ještě zaveze k ostrovu, na kterém hnízdí papuchalci a vysokou rychlostí s různými parádičkami nás svezde okolo reykjavického pobřeží zpět do přístavu.



LOUČENÍ. MŮJ KRUH SE UZAVŘEL.

Zbytek dnů v hlavním městě trávím návštěvou muzea kytovců, kde jsou velké modely obyvatel mořských hlubin. Další den se jdu podívat do muzea Perlan, ze kterého je výhled na celé město. Je odsud dokonce vidět i kouřící sopka Fagradalsfjall, která se v době mé cesty probudila k životu. Muzeum se zaměřuje na přírodu Islandu a můžete se zde podívat přímo do středu ledovce. Součástí expozice je 100 m dlouhý ledový tunel a teplota v něm se pohybuje okolo minus 10 až minus 15 stupni.

V Reykjavíku je také muzeum penisů, které rozhodně nesmíte minout. Předposlední den věnuji nákupu drobných dáreků pro rodinu a kamarády. Náhodou projdu okolo tetovacího salónu. Chvilku váhám, ale pak seberu odvalu a vstupuji dovnitř. Víím, že kdybych ty dveře neotevřela, budu toho do konce života litovat. Nechám si na svoji ruku „namalovat“ něco drobného na památku. Tetuje mě usměvavá holka z Polska.

Je pátek, zítra mě čeká přesun do Keflavíku a v neděli hurá domů. Na cestu se vydávám brzo ráno, abych se vyhnula hustému provozu na dálnici. Než se ale na dálnici napojím, jedu po širokých cyklostezkách po okraji fjordů. Sjíždím do Keflavíku, kde bych před odletem měla strávit poslední noc, ale pro jistotu dojedu až na letiště podívat se, jak to vypadá s mojí krabicí na kolo. Jaké je moje překvapení, když je fuč. Najednou vidím cedulku, na které je napsáno, že se krabice jednou za čas vyhazují. Naštěstí tam nacházím jednu opuštěnou, rozebírám ji, skládám a na kole si ji převážím do hostelu. Mám co dělat, abych se poslední den, s krabicí na řídítkách, nevybourala. Ráno se nasnídám a nedočkavě se vydávám na letiště. Cestu s krabicí už mám natrénovanou z předchozího dne, takže se to obejde bez karambolu.

Kolo rozebírám, části, které by se mohly poškodit, balím do všeho, co mi přijde pod ruku. Na letišti jsem s předstihem, ale stejně nejde vše hladce. Krabice s kolem se nevejde do rentgenu pro nadrozměrná zavazadla. Podávám ji pracovníkovi letiště mezi dveřmi, chvilka čekání mi přijde jako věčnost. Kluk vylézá a ukazuje mi zdvižený palec. Tak teď honem na odbavení, tady jsem dvakrát pozitivní na výbušniny a už mám strach, že se domů nikdy nedostanu. Naštěstí všechno dobře dopadne a já si dávám mimózu na oslavu.

Sedím v letadle, okolo mě turisté, kteří nemají ponětí o mém životním dobrodružství. Na letišti mě čeká manžel, který si mě odváží domů. Hned druhý den se stavuji u Zdeňka, který mi pomohl zařídit koupi a vybavení kola. Mého miláčka na dvou kolech mu nechávám v obchodě na servis. Mimochodem, kolo je ve stavu jako před cestou. Byl jen trochu sjetý plášť, ale s tím se muselo počítat. Jedu k rodičům a za Izzynkou. Nedočkavě šlapu na plyn. Maminka mi říká, že ať těsně před příjezdem zavolám. Tuším, že něco chystají.



LOUČENÍ. MŮJ KRUH SE UZAVŘEL.

Přijždím a vidím, že rodiče drží obrovský namalovaný transparent. „Vítáme vítězku Tour de Island“. Je na něm nakreslená velryba a sopka. Prostě fanoušci, jak se patří. Dáváme si svíčkovou, povídáme si a ochutnáváme sušenou rybu. Po lahvi bublinek nám ani nepřijde, že smrdí jak pukavec. Slavíme s přáteli.

Pro mě je to zvláštní období, fyzicky jsem doma, ale moje mysl je stále v té vzdálené zemi. Nemám moc chuť komunikovat s lidmi a tělo protestuje proti jakékoli fyzické aktivitě. Určitě si pamatujete, když jste se poprvé zamilovali. Stále jste na danou osobu mysleli. Já takhle usilovně myslím na Island, před spaním se před očima zjevují různé etapy cesty. Takové, na které jsem skoro zapomněla, nepřišly mi důležité. Ale svůj význam měly.

Mějte v životě víru a cíl. Bez nich budete jen bludičky, které hledají svou cestu. A možná ji nikdy nenajdou. Celá tahle cesta byla tak trochu jako sázka do loterie a nakonec se z toho vyklubal malý zázrak. Zázrak totiž je, když se něco zdá nemožné a přesto se to stane. A pokud tento můj malý zázrak někoho popostrčí, aby se vydal na cestu, budu šťastná. A tehdy bude mít celé tohle dobrodružství smysl. Nakonec si ještě jednou a naposledy vypůjčím úryvek z mé oblíbené knihy Kalmann od Joachima B. Schmidta. „Tady jsem se nemusel snažit, směl jsem být tím, kým jsem, a takový jaký jsem. A nějak jsem byl tím pádem jiný.“ Islande, slibuju hlavně sobě, že ještě jednou se k tobě vrátím.

Ráda bych poděkovala všem, kteří mě po celou dobu cesty podporovali. Mému manželovi, který trpělivě poslouchal moje nářky a půl roku před cestou neposlouchal nic jiného, než jaký stan bude nejlepší nebo kolik triček si s sebou mám vzít. Děkuji mým rodičům. Téměř měsíc opečovávali Izzynku a strachy nespali spoustu nocí. Myslím, že i když byli ze začátku proti, na konci na mě byli pyšní. Děkuju kamarádům Janě, Petře, Liborovi a Lucii, že na mě mysleli a každý den mi dávali najevo, že jsem jejich malý hrdina. Děkuju Martince a Filipovi. Oba, velcí sportovci, chápali, že bezpečí asfaltové silnice neexistuje a že špatné počasí vám dokáže sebrat všechny síly. Děkuju Zdeňkovi, bez jeho rychlé reakce a pomoci se sháněním kola, bych musela ostrov nejspíš oběhnout po svých.

Tihle všichni mi totiž věřili. Bez nich by se tahle cesta nikdy neuskutečnila. Oni se mnou celou trasu absolvovali, i když se mnou nebyli. Vždy je to nejvíc o lidech, kteří nejsou vidět.